

Alecu Ivan Ghilia

**NU SUNTEM SINGURI
PE CĂRARE**

LIMES

2017

CUPRINS

Presimțirea	5
Foamea de existență	23
Alb și negru, între vis și carte	40
Pagini de generic	66
Noaptea cea mai lungă	70
Cu spatele la zid	75
Anunțuri rele	79
Ajunge-i nopții răutatea ei: adio, America!	82
Noaptea de vineri 10 octombrie 2008	89
Incursiune în trecut	102
Cum vin pe lume prunçuțele prințese și prunçuții prințișori	118
Capul meu spart rămas pe stradă, în fața blocului	132
Câți în Hristos v-ați botezat... ..	159
Vânătoarea de soț în lumea virtuală	163
Vânând himera prin internet	170
Îngerașul din incubator	175
Botezul prințișorului	183
Taifun în muzeu	207
Prințișorul Gabriel	220
Punct și de la capăt	232
Liana mică între 3 și 5 ani	235
Din nou răsucelea destinului	245
Epilog	251
De-a râsu-plânsului	260
Ne apropiem de final	266
Vernisajul	279
Notiță bio-bibliografică	311

D-lui Donald Walsh, care mi-a insuflat curajul marturisirilor din această carte.

„Cuvintele din această carte pot fi considerate în același timp captivante, tulburătoare, provocatoare, înălțătoare. Ele sunt captivante prin aceea că îmi taie respirația, prin anvergura și întinderea razei lor de acțiune. Ele sunt tulburătoare prin aceea că mă dezvăluie pe mine mie însumi, așa cum arăt – și îmi dezvăluie rasa umană – într-un mod absolut neliniștitor. Ele sunt provocatoare pentru că-mi aruncă niște provocări cum n-a mai făcut-o nimeni și nimic altceva vreodată. Provocarea de a fi mai bun, de a fi mai evoluat decât am fost, provocarea de a fi Sursa unei lumi în care mânia, invidia josnică, disfuncția sexuală, nedreptate economică, bufoneria educațională, inegalitatea socială și secretomania politică, sofisticăria și jocurile puterii nu vor mai face parte niciodată din experiența umană.”

PRESIMȚIREA

Înainte de-a pleca la aeroport să-i întâmpin, știind ce știam prin maică-sa, tocmai începusem să recitesc *Punct contrapunct*. Timpul meu limitat fiind împărțit între scris, pictură și muzeu, mă întorceam spre odihna minții la cărțile fundamentale. Reluam lecturile vechi cu sentimentul reconfortant că întineresc îmborsându-mi ființa cu mistere noi care încă se mai cereau descoperite. Marii autori mă hrăniseră, încărcându-mă de toate aceste ficțiuni ce-mi supra-dimensionau viața bântuită de propriile mele fantasme. Clasici sau moderni, toți scriși cu roșu în calendarul existenței mele fericit zbuciumate, mă somau amenințător să le recitesc opera, împărțindu-mi timpul între mulțimea romanelor rămase necitite și imperativul scrierii și rescrierii propriilor mele vechi manuscrise, uitate prin sertare. După americani și ruși, după francezi, nemți și spanioli, romancierii englezi îmi erau foarte apropiați și, printre modernii novatori, experimentalistul utopic Aldous Huxley îmi provoca imaginarul. *Punct contrapunct* începe parcă special ca pregătire pentru mine, ca preludiu de întâmpinare a realității spre care mă îndreptam.

„Părea urâtă...” (N-o mai văzusem de mult, cred că de mai bine de doi ani, și-n noua ei stare, cum va fi arătând acum?)

„Părea urâtă, obosită și bolnavă. Peste șase luni avea să nască. Ceea ce fusese la început o singură celulă, apoi

un ciorchine de celule, un săculeț de țesuturi, un fel de vierme, de vermuș (ar fi putut să spună traducătorul), un viitor peștișor cu bronhii, se agita acum în ea și avea să devină într-o bună zi un om în toată firea care va suferi și se va bucura, va iubi și va urî – un om cu gândurile, amintirile și fantezia lui. Iar ceea ce fusese o picătură gelatinoasă, avea să-și inventeze un Dumnezeu și să-l adore.”

Pe bancheta din spatele taxiului domnului Cornel care mă ducea la aeroport, țineam primul volum din *Punct contrapunct* în mână, lăsându-mă absorbit de lectură. Voiam dinadins să-mi țin cât mai departe de mine emoțiile, neliniștea și o confuză apăsare, ca o presimțire că ceva nu era în regulă, ceva din cele ce de-acum se întâmplaseră peste grijile pe care le aveam. Manuscrisul cărții pe care o purtam în cap toți anii din urmă nu-și găsea editorul. Se anunțau vremuri tot mai grele pentru publicarea unei cărți... Pe cele vechi nu le mai citea nimeni. Sub narcoza lecturii ignoram tensiunea grabei de-a ajunge, spaima de-a mă lăsa enervat de mersul poticnit, bară la bară, stridența claxonului, toată presiunea timpului care mi-apăsa ceafa și mă făcea să simt grija c-o să întârziem. Ce se va face ea cu bagajele și cu soțul pe care-l aducea pentru prima dată în România. Fără să mă întrerup din acea narcoză, mă amăgeam anulând timpul.

„... Ceea ce fusese un fel de peștișor avea să creeze și, după ce va crea, să devină un câmp de luptă pe care se vor înfrunta binele și răul; ceea ce trăia orbește în ea ca

un vierme parazitar avea să privească la stele, să asculte muzică și să citească versuri.”

- Dom` Alex! Am ajuns! Lăsați cartea pe banchetă și haideți s-o întâmpinăm pe domnișoara Ada.

- Doamna Ada, îl corectez eu. Acum vine cu bărbat-su de mână și cu embrionul lui în burtă.

Așa a început odiseea.

Pășind după dom` Cornel în tumultul de voci, prin mulțimea îngrămădită lângă balustrada metalică ce desparte sala de așteptare de intervalul din care se iveau cu bagaje primii călători, în mod ciudat, absolut de necrezut și absurd cum în toată harababura din mintea mea frisonată de neliniște îmi scormoneau dracii scoțând tot felul de citate la suprafață; după Huxley, mă trezii în urechi, în cap cu un citat din *Centaurul* lui Updike:

„- Chiron, porunci ea. Iubește-mă!

- Dar eu, mai jos de mijloc, sunt cal.”

Dacă așa o să mă țină cu buimăceala asta tot timpul, ea o să creadă că o fac special să nu-i arăt pe față că nu-mi place cum arată, sau că nu-mi place de el și nu vreau să-l descurajez eschivându-mă în acest mod.

M-am scuturat să-mi vin în fire, să mă limpezesc, încordându-mi toată voința să-i zâmbesc, regăsindu-mi bucuria de tată de altădată, când mă uitam la ea uitând de maică-sa. Zâmbetul ei curat îmi arăta că și ea zboară spre mine cu toată făptura, cu tot sufletul îngeresc desprins de resentimentele ce-o mai țineau legată de maică-sa.

- Îți place cum arată?

„Nu-mi place cum arăți tu”, m-am reținut cu greu să nu-i spun.

- Cred că noaptea asta de zbor a fost groaznică.

- Noaptea și ziua trecută.

- Vrei să spui, poate, că și nopțile și zilele trecute. Zilele și anii!

„Astea din cine mai sunt?” m-am întrebat melancolic, venindu-mi în fire, amintindu-mi că toată drăgălășenia și farmecele le avea de la mama ei care, chiar în cele mai oribile înstrăinări și furii, rămânea frumoasă și proaspătă. Culoarea din obraji nu mai era aceeași, de fetiță, desigur, ghidușă și jucăușă. Mă privea cu aceiași ochi mari și strălucitori, ochi de japoneză, cum îi spuneam și-i spunea toată lumea; „ptiu! ptiu!” spuneau femeile, mamele, prietenele mamei, „că frumușică-i, Doamne! îți vine s-o mănânci!”

Dulceața de fetiță căra acum după ea, ca femeie însărcinată, toată povara de oboseală a nopții și zborului peste întreg planiglobul timpului și geografiei din care venea; un întreg trecut de mistere, de splendori irosite.

Starea mea de excitație i se transmise, sau, dimpotrivă, starea ei de oboseală și rău mi se transmise și mie. Când m-am repezit prin mulțime s-o iau în brațe, am simțit ca și cum timpul și spațiul de acolo ar fi dispărut subit și ființa spre care îmi întindeam tot sufletul alerga și ea spre mine, ca un copil neajutorat, gata să plângă: „Ajută-mă! Ajută-mă!”

Dacă numele definește ființa, persoana, personalitatea ființei de care este lipit, numele ei sortit din naștere ar fi trebuit să fie Apolonia, denumind frumusețea, Afrodita sau Venera! Orgoliul sau demnitatea moștenită o făceau

să se creadă norocoasă și poate că și era. Avea o lungă istorie în spate până să ajungă aici.

Ada! O explozie de sunete dulci, ciudate. Drăgălită sau stigmatizată cu acest nume exotic de nașul de botez, un profesor îndrăgostit de pictura lui Paul Gauguin, numele fiind reținut de acesta de la acela al tinerei soții, copila din Tahiti, Teha`amana, personajul din *Demonul care pândește fata*, pe care a pictat-o în capodopera lui *Manao Tupapau*. Numele de Ada i l-a pus mama ei, Amana, reținut în zestrea de aur a memoriei încărcate cu informații din Strabon și Herodot, nume care, la vechile popoare, însemnau fericire. Așa explica maică-sa. În snobismul și tâmpenia lor, să se dea cât mai originali, părinții își fericesc odraslele cu cele mai pocite nume. Pe vremea comuniștilor existau doi copii de scriitori care se numeau Lenin și Stalin. Italienii își botezau copiii Benito pe timpul lui Mussolini. Din toată aiureala de nume, Ada a rămas cel mai simplu și ușor de pronunțat: Ada!

Pe el îl chema Lonny, un nume și el mic, mai mult de fată, de androgin, de fătălău, decât de bărbat, de luptător pe baricade, de erou, de haiduc legendar sau alergător de cursă lungă, cum mi l-aș fi dorit eu. Un val de paloare și suferință ipocrită crâmpoțea fața lui asimetrică, ca de ceară, cu ochii de ceață clipind incolori, desprinși din neant.

De cum l-am văzut, mi s-a părut ceva nepotrivit la el cu numele lui. Nu știu ce anume. Lonny rezona cu Sonny. Rima cu Sonny. Nu atât că arăta descărnăt și deșirat ca o statuie de Giacometti și nu-i puteai privi fața fără să nu tresari ca la o atingere de ceva rece și ascuțit, dar faptul că a

lăsat-o să tragă, în văzul lumii, în văzul nostru, al părinților veniți să-i întâmpine, coșcogeamitea geamantanul pe care ea, gravidă, abia îl putea târî după ea, grăbită să ne îmbrățișeze, și el să se poarte de parcă nici nu ne-ar fi văzut, era normal să nu mă... Șocat eram s-o văd și pe ea cum arăta față de cum o știam. Lasă că era obosită și nedormită după atâtea ore în avion, petrecute prin aeroporturi, cu sarcina care de acum se vedea binișor, dar să mai tragă după ea și ditamai bolidul, pe roți, ce-i drept, dar neînchipuit de greu, și dumnealui, fantele de Kentucky, preocupat de ce urmărea dânsul pe ecranul laptopului, fără să-i pese că ea făcea un efort nepermis stării ei speciale, fără să se sinchisească de tatăl ei, cu nonșalanță persiflantă, se deșiră pe primul scaun și continuă să-și vadă de ce-l preocupa pe el în momentul acela. Ce putea să-l preocupe pe el, mama dracului de nesimțit, când biata Ada, scumpa, dragă de ea, trăgea valiza aia c-o mână și cu cealaltă, cu brațul aruncat prin aer, se repezea să mă îmbrățișeze! Cum să nu-mi displacă individul! Ada îl scuză, firește, explicând că vorbește cu maică-sa în America.

- Ni s-a pierdut un bagaj, valiza cu haine, la aeroportul din Paris. Vorbește cu maică-sa, să se agite ea din America, să ne trimită ăia valiza aici.

- Dar de ce n-a vorbit cu maică-sa în avion?

- N-a găsit-o. N-a răspuns ea. Diferența de fus orar. La ora asta se scoală să plece la școală. Maică-sa-i profesoară.

Sigur. „O fi și ea o persoană fabuloasă.”

Prin urmare, am alergat s-o întâmpin, în cap cu frazele „contrapunctului” lui Huxley și m-am întors cu ea târându-și din greu povara, și-n capul meu și mai încetoșat cu *Centaurul* lui John Updike. Unde mai pui că mi-a povestit grăbită în mașină, pe șoptite, strânși unul lângă altul, sufocați de bagaje pe bancheta din spate, descriindu-mi-o, ca explicație, pe mama lui, profesoara centaur, șchioapă, rămasă c-o rană în inimă de la săgeata otrăvită pe care i-a lăsat-o înfiptă adânc fostul ei soț, tatăl lui Lonny, când a părăsit-o lăsând-o fără un ban, cu băiețelul de trei ani pe cap. Austeritatea autoritarismului matern a profesoarei prezbiteriene bigote a pus stăpânire infinită pe bietul Lonny, îl scuza ea, înduioșată de propria ei slăbiciune în alegere. Drăguțul de Lonny, băiat mare, a rămas tot copil, strangulat de cordonul ombilical. Asta, în concluzia sagace trasă de mine, ca demonstrație vijelioasă că „literatura bate viața”, ceea ce eu o știam de mult și prea bine trăindu-mi în dublet, fictiv și real, propria-mi viață. Sau propria-mi iluzie existențială. Un pact stabilit cu mine însumi să nu mă las convertit la corupția decăderii. Îmi dorisem din tot sufletul s-o știu fericită, împlinită – ceea ce și era, metafizic vorbind, prin peștișorul astral pe care-l purta-n burtică – gata să-mi pună pe umeri ca ofrandă nepoțelul și cartea sub ochi, prima ei carte, semnată cu numele mare scris pe coperta pictată de mine; primul ei îngerăș plăsmuit să umple singurătatea ei și singurătatea din puținul artei mele jertfită prin cele două laturi ale crucii existențiale: tabloul și cartea! Iluzia iluziilor duratei convertite în certitudinea nevoii de a strânge în brațe infinitul, durata și nemurirea:

fericirea ei prin împlinirea ca mamă și autoare de ficțiuni trăite în sublimul cuvântului revelat. Într-un fel subtil-moral, insidios și penetrant, dorința formulată evaziv sau decisiv prinsese viață ca o sămânță aruncată-n pământ bun, iată, în sfârșit, curând, curând, la timpul sorocit, cocoțându-mi-l pe umeri; să strig „Dii, calu`! Dii, calu`!”, alergând cu puiul de om prin casă. Cât mai aveam vlagă în mine și poftă de-a face pe calu`!

Găsi cartea pe banchetă, se așezase pe ea.

- Ce faci, tati!? Nu ți se pare depășit?

- *Punct contrapunct!* Vechiul și noul se îmbină și se combină dodecafonic făcând loc sublimului din burta ta. Tu, cu cartea ta, cum mai stai? Parcă mi-ai promis că-ți scrii romanul. Îmi poți spune măcar titlul?

- *Valiza cu fluturi!*

- Valiza cu vise! Da. Parcă n-ar suna rău.

- Dar durează, tati. Trebuie să mai ai răbdare. Un roman e mai greu de făcut decât un copil.

- Știu! Știu! Lucrul bun la nouă luni, cum spunea un prieten de-al meu, suprarealist, care ajunsese să-și măsoare visurile cu câte pahare de votcă dădea pe gât. După o sticlă de „Stolicinaia” devenea genial. Lucrul bun la nouă luni!

Îi arătai cu bărbia spre bărbat-su, care stătea în față lângă dom` Cornel:

- Mama lui e șchioapă? Șchioapă de-un picior?

- Mama lui e habotnică și geloasă pe mine că i l-am luat pe Lonny al ei. De ce să fie șchioapă!? E doar soacră acră, egoistă și habotnică. Vrea numai totul să se facă

după cum bate ea din picior. Cât e de afurisită, i-ar sta bine să-i șchioapete limba.

- Mă gândeam la profesorul Caldwell – Chiron, centaurul lui Updike. Șchioapă ca Zaharia Stancu, conu` Zaharia, dacă ți-l mai amintești, cu romanul lui *Descuț*, colindând în sandale de aur continentul. Personajul lui Updike târa o țepușă în mușchiul unui picior, înfiptă cu cruzime de un golan de copil care-și adora în felul acesta profesorul.

- Știu. Am citit și eu. *Centaurul!*

- Ce zici dacă ți-aș spune că te invit să stați la mine, la Chitila, la țară, în casa din grădină. V-am pregătit camerele de la etaj...

- Și matale!?

- Am aranjat mansarda din pod, o să vezi, stau foarte bine acolo. Mi-am instalat chiuveță, closet, duș și am un pătuț rabatabil japonez sau nemțesc, nici nu știu bine ce marcă, perfect adaptat mie! O să vezi. Nu-i mai comod pentru voi decât la maică-ta, în plin centru, și gălăgia bulevardului, dar o să aveți liniște și nu vă deranjează nimic. N-am nici telefon fix, nici televizor, nici internet, după cum știi.

- Tocmai de asta, tati. Nu-ți dai seama că nu se poate? Noi amândoi, și eu și Lonny, suntem dependenți de internet și-n starea în care sunt cu burtica, îți dai seama ce se-ntâmplă în caz de urgență!? Am vorbit cu mama și mi-a pregătit camera mea cu patul mare sub baldachin, lângă baia care va fi numai a noastră. Toată casa, de fapt, va fi pusă la dispoziția noastră. Mama a și aranjat după

indicațiile mele camera lui bebe. Plus că, zici ce zici, dar de-a adevăratelea nu te-ai putea acomoda cu noi...

- Și nici nu v-aș putea fi de folos, vrei să spui. Asta știi, dar ți-am zis să știi că ai casa deschisă și la mine. De fapt e casa ta, grădina și Muzeul cu tablourile mele o să rămână în custodia ta și a Lianeii. Eu mă consider doar chiriaș. După naștere putem face actele, să aibă bebe nu o cameră special pregătită pentru el, ci o casă și o grădină ale lui prin donație. Să aibă unde se juca. Păsări în grădină, vrăbiuțe și porumbei, pisici și căței, de-adevăratelea, nu de pluș ca la maică-ta, la bunică-sa. Faci cum vrei tu. Tu hotărăști, dar am ținut să-ți spun. Nu mă deranjează să împart cu tine atelierul de la parter, și așa eu tot nu gătesc, cu lactatele, brânzeturile, legumele și fructele mele, tu rămâi singură în casă și bucătărie.

În subtext, subtil-aluziv îi reproșam eșecul, încercându-o de-o vină pe care de fapt nici nu o avea. Sau, dacă eșuasem în ceva, eșuasem cu toții. Toată lumea eșuase în jurul nostru. Toată viața, la urma urmelor, nu-i decât luptă și eșec. Sau eșec în speranța reușitei. Eram conștient, nu se făcea, în orice caz, să-i reproșez ceva. Își trăise și ea viața cum și-o trăise. Mai degrabă eram eu vinovat că nu putusem face mai mult pentru ea, pentru mine, pentru noi toți, inclusiv pentru sora ei mai mare și mai înzestrată cu minte și cuminenie, care stătea cu mine, locuind chiar ca proprietară cu acte în regulă pe cealaltă jumătate de casă, parter, etaj, mansardă și grădină, vila fiind un duplex-oglină perfect segmentată și separată să aibă doar un perete comun. Viața noastră, cu bune și cu rele, ca orice viață, se desfășura în bună

învoire, într-un cuvânt în conviețuire perfectă, înțelegere și dragoste. Ele două, surorile, de la două mame diferite, diferite total și ele ca două suflete gemene numai pe jumătate, trăind în stări de spirit și lumi diferite, își aveau, simțeau și trăiau o tangentă comună numai prin mine. Viața, de data asta, acaparată de normalitatea zilnică nu putea decât în vis să acceadă spre sublim. Mai presus de creația fictivă în artă, mai presus de trăirea prin artă, adevărata artă era să știm să învățăm să ne trăiam destinul, liber de egoisme meschine, fiecare împlinindu-ne prin alteritate și empatie.

- Bună zi. Ce faci?

Erau primele cuvinte pe care le învățase de la ea și le rostea repede și cumva țeapăn, parcă ar fi avut un scai pe vârful limbii și ar fi vrut să-l scuipe:

- Bună zi! Ce faci? Nume meu Lonny.

- Adică Leon, m-am făcut eu că înțeleg greșit. Leon, americanul. De unde ești? Nordist sau sudist? Din ce oraș? Eu nu vorbesc americaneste. Ne vom înțelege prin semne și de vorbit vom vorbi prin Amana.

- Cine Amana!?!

- Soacră-ta, amigo. Tu, americanule, ești ginerele meu. Dacă vei fi băiat de treabă, soț credincios și un tată bun, trec casa pe numele tău.

- Tată, te-ai scrântit? Ce ai?

- Din scrântea ta m-am scrântit și eu.

- Înseamnă că-ți displace ceva sau începe să-ți placă de el!

- Îmi place accentul. Cum zice „Ce faci?” Învăță-l să zică: „Ce mai faci?” Hazul ar fi total dacă chiar ar începe